

แต่งงานกับป้าย BL

เขียนโดย รวิวร

คำนำ

แต่งงานกับป้าย BL
เป็นนิยายวาย ชายรักชาย boy love
แนวจิน โบราณ
เป็นจินตนาการของผู้เขียนทั้งหมด
ไม่มีตัวตนบุคคลจริง
ไม่มีสถานที่จริง
หวังว่าท่านผู้อ่านคงได้รับความเพลิดเพลิน
บ้างไม่มากก็น้อย
ด้วยรักจากใจผู้เขียน

รวีวร

คำโปรย

ฮั่วเจินเป็นบุตรชายคนที่สามของชีวไฉฮั่วจุน
ของบ้านตระกูลฮั่วซึ่งเป็นตระกูลบัณฑิตเก่าแก่ แต่
ยากจน

ดังนั้นเมื่อแม่สื่อมาทาบทามฮั่วจู่พี่สาวคนที่สอง
ของฮั่วเจิน ซึ่งมีอายุ 15 ปี ให้แต่งงานกับป้าย
วิญญานของขุนพลเซี่ยฉวนที่เสียชีวิตในสนามรบ

ฮั่วจู่แม่ไม่ยากแต่ง แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธ เพราะว่า
พี่ชายคนโตของนางกำลังจะเดินทางไปสอบขุนนาง
ที่เมืองหลวง แต่ขาดทุนทรัพย์ค่าใช้จ่ายในการเดิน
ทาง นางจึงจำใจนิงเจียบ ด้วยเห็นแก่นาคตของ
ครอบครัว ทั้ง ๆ ที่นางมีชายในดวงใจอยู่แล้ว

ฮั่วเจินรู้เรื่องนี้เข้าจึงอาสาแต่งงานกับป้าย
วิญญานแทนพี่สาว ขณะนั้นเขามีอายุเพียง 12 ปี

ฮั่วเจินแต่งงานเข้าจวนตระกูลเซี่ย เขาได้รับ
ความรักความเอ็นดูจากแม่สามีและท่านย่าของ
สามีเป็นอันมาก

เขาใช้ชีวิตหม้ายสามีตายอย่างสบายๆ ผ่านไป
ได้สองปี

เรื่องที่คาดไม่ถึงก็เกิดขึ้น

อยู่ดีๆ สามีที่ตายแล้วของเขากลับกลายเป็นยังมีชีวิตอยู่ ช้ำยังแข็งแรง กล้ามใหญ่ หุ่นทรमानใจสาว

คราวนี้ฮั่วเงินจะทำอย่างไรดีล่ะ?

แต่งงานกับป้าย BL

บทที่ 1

ที่บ้านของบัณฑิตฮั่วจุน ซึ่งเป็นเรือนไม้แบบสี่
ประสานขนาดไม่ใหญ่ และตัวเรือนค่อนข้างเก่า
เพราะว่าตระกูลฮั่วเป็นตระกูลบัณฑิตเก่าแก่

ในห้องโถงหลัก...นางหลี่ซือซึ่งมีวัยเกือบสี่สิบ แต่ยังคงมีเค้าความงามหลงเหลืออยู่ไม่น้อย นาง นั่งอยู่ที่เก้าอี้ในตำแหน่งประธาน มองบุตรชายคนที่สามที่มีอายุเพียงสิบสองปีด้วยสีหน้าหนักใจ

“อาเจิน...เจ้าตัดสินใจดีแล้วหรือ?” นางถาม บุตรชาย

“ลูกตัดสินใจดีแล้วขอรับท่านแม่” ฮั่วเจินตอบ มารดา “หากนับบุตรตระกูลฮั่วทั้งหมด ลูกเป็นบุตร คนที่สาม แต่ถ้านับแต่บุตรชาย ลูกก็เป็นบุตรชาย คนรอง หน้าที่สืบวงศ์ตระกูลเป็นของพี่ใหญ่ และพี่ ใหญ่ก็เป็นคนหนุ่มที่มีอนาคตไกล น่าจะนำความ รุ่งเรืองมาสู่ตระกูลฮั่วได้โดยเร็ว ส่วนพี่สาวคนรอง นางเป็นสตรี การให้นางแต่งงานกับป้ายวิญญาณ ของท่านขุนพลเซีย จะทำให้ชีวิตของนางผ่านไป อย่างยากลำบาก”

“แล้วเจ้าเล่า?” คนเป็นมารดาถาม น้ำตาเริ่ม คลอดวงตาคลุม

“ลูกดูแลตัวเองได้ขอรับ”

ฮั่วเจินรู้ว่าการแต่งงานครั้งนี้มีความหมายต่อ ตระกูลฮั่วมากเพียงใด

เพราะว่ามันหมายถึงเงินจำนวนหนึ่งที่มากพอ
จะเป็นค่าใช้จ่ายให้พี่ชายใหญ่เดินทางไปสอบ
ขุนนางที่เมืองหลวง

และหากว่าพี่ชายใหญ่สอบได้ขุนนาง ย่อม
สามารถเชิดชูวงศ์ตระกูลที่เป็นผู้ดีเก่า ทว่ายากจน
อย่างตระกูลฮั่วได้

มารดาและพี่สาวน้องสาวกับน้องชายของเขาก็
คงจะพลอยสุขสบายขึ้นด้วย บิดาของเขาใน
ปรโลกก็คงจะดีใจไม่น้อย

บิดาของเขาเป็นบัณฑิตชั่วใจที่ซื่อสัตย์และ
กตัญญูยิ่งนัก กตัญญูต่อท่านย่ามาก และท่านย่า
เองก็รักบิดาของเขามาก จนไม่ยอมปล่อยให้ไป
ไกลจากบ้าน บิดาของเขาก็ออยู่ปรนนิบัติท่านย่าซึ่ง
ป่วยกระเสาะกระแสะนานนับสิบปี

แต่เดิมทางบ้านตระกูลฮั่วมีที่ดินให้เช่าอยู่
จำนวนหนึ่ง ก็ถูกขายเพื่อนำเงินมารักษาอาการ
ป่วยของท่านย่า จนสุดท้ายท่านย่าเสียชีวิต บิดาก็
ยังฝืนจัดงานศพอย่างหรูหรา

ดังนั้นหลังงานศพท่านย่า บ้านตระกูลฮั่วก็เหลือ
เพียงแค่เปลือก

แต่แล้วบิดาของเขาซึ่งเคร่า โศกต่อการจากไป
ของท่านย่า ก็หัวใจวายตายหลังจากท่านย่าเสียชีวิตเพียงครึ่งปี

นั่นคือเรื่องราวเมื่อสามปีก่อน

ปีนี้เขาและพี่ชายคนโตต่างสอบได้เป็นบัณฑิต
ชีวโณ แต่ก้าวต่อไปนั้นต้องใช้เงินจำนวนมาก ซึ่ง
ทางบ้านตระกูลฮั่วไม่มี

ประจวบกับจวนตระกูลเซี่ยส่งแม่สื่อมาทาบทาม
พี่สาวคนรองของเขาให้แต่งงานกับป้ายวิญญาณ
ของขุนพลเซี่ย

แต่ว่าพี่สาวของเขานั้นได้ชอบพอกับคุณชาย
เจียง แม้นางไม่ได้เอ่ยปฏิเสธ แต่ก็แอบร้องไห้จน
ตาบวมซ้ำ

ฮั่วเจินจึงอาสาแต่งงานกับป้ายวิญญาณแทนพี่
สาว

“ลูกคิดดีแล้ว ท่านแม่” ฮั่วเจินกล่าว “ลูกเป็น
บุรุษ ถึงแต่งงานกับป้ายวิญญาณ ก็ไม่ได้เสียหาย
เหมือนอย่างสตรี และหากอนาคตพี่ใหญ่เจริญ
รุ่งเรือง สามารถนำเงินมาคืนตระกูลเซี่ย ลูกก็ยัง
สามารถกลับบ้านมาแต่งงานใหม่ได้ไม่ยาก”

“มันก็จริงของลูก” นางหลี่ซื้อพยับหน้าเห็นด้วย
เพราะว่าเงินที่ได้รับจากตระกูลเซี่ยนั้นพอเป็นค่าใช้

จ่ายไปสอบขุนนางที่เมืองหลวงของบุตรชายคนโต
เพียงคนเดียวเท่านั้น บุตรชายคนที่สามไม่อาจไป
ด้วยได้

พอนางหลี่ซื้อบอกกับแม่สื่อว่า...ต้องการจะ
เปลี่ยนตัวเจ้าสาวจากฮั่วจู่ (บุตรสาวคนที่สอง) เป็น
ฮั่วเจิน(บุตรชายคนที่สาม)

แม่สื่อก็ทำท่าอึดอัด แต่พอนางหลี่ซื้อยืนยัน
หนักแน่น นางก็จำใจต้องรับปาก แล้วไปส่งข่าวให้
แกฟูเหรินใหญ่ตระกูลเซีย

“อะไรกัน? จะเปลี่ยนตัวเจ้าสาว จากบุตรสาว
เป็นบุตรชายรี?” ฟูเหรินใหญ่ตระกูลเซียขมวดคิ้ว
สีหน้าไม่ชอบใจนัก

“เจ้าคะ” แม่สื่อเอ่ย “แต่ว่าก็ว่าเถอะ ฮั่วเจินผู้นี้
น่าจะดีกว่าพี่สาวเสียด้วยซ้ำนะเจ้าคะ”

“มีดีเช่นไรหรือ?”

“เขาเพิ่งจะอายุสิบสองปี แต่สอบได้เป็นบัณฑิต
ชิวไฉแล้ว ทั้งยังมีรูปร่างหน้าตาหมดจดงดงาม
กิริยาสุภาพเรียบร้อย”

“ข้าจะแต่งสะใภ้ล่ะ มิใช่แต่งบุตรเขย”

“ฟูเหรินก้อ ลองคิดยาว ๆ ชักนิตสิเจ้าคะ หาก
ผ่านไปอีกหลายปี แล้วสะใภ้บุรุษผู้นี้ก็ตัญญูต่อท่าน

ดี เป็นที่ถูกใจของท่าน ท่านก็แค่หาสาวใช้สักนาง มาให้กำเนิดบุตรของเขา เขาเป็นสะใภ้ของท่าน บุตรของเขาก็น่าจะเป็นคนของท่าน แล้วแต่ท่านจะจัดการแล้วเจ้าค่ะ”

พู่เหรินใหญ่ตระกูลเซี่ยดวงตาฉายประกายเห็นด้วย แต่ปากยังคงกล่าวว่า “เอาเถอะ เปลี่ยนตัวเจ้าสาวก็ได้ ผู้ใดจะมีกรรมคมคายเท่าเจ้าเล่า”

ดังนั้นอีกเจ็ดวันต่อมา...เกี้ยวเจ้าสาวก็มารับตัว ฮั่วเจิน

ก่อนฮั่วเจินจะขึ้นเกี้ยว...ฮั่วจ้านพี่ชายคนโตก็เอ่ยกับเขาอย่างหนักแน่นว่า “อาเจิน...ข้าจะสอบเป็นขุนนางให้ได้ แล้วรีบกลับมา เอาเงินมาไถ่ตัวเจ้า”

ฮั่วเจินพยักหน้า แล้วหันไปคุกเข่าลงคำนับมารดา “ท่านแม่ ดูแลตัวเองด้วยขอรับ”

“อาเจิน ลูกก็ต้องดูแลตัวเองให้ดีนะ” นางหลี่ซือเอ่ยเสียงสั่นเครือเล็กน้อย

“ขอรับ” ฮั่วเจินรับคำ

หลี่ซือจึงหยิบผ้าแพรสีแดงสดมาคลุมลงบนศีรษะของบุตรชายที่กำลังจะไปเป็นเจ้าสาว แล้วฮั่วจั้นก็ประคองน้องชายไปขึ้นเกี้ยว

พอเกี่ยวเจ้าสาวไปถึงจวนตระกูลเซีย แม่สื่อก็
มารับเจ้าสาวที่ลงจากเกี้ยว พาเข้าประตูใหญ่
เข้าไปยังห้องประกอบพิธี ซึ่งเหมือนการแต่งงาน
ปกติทุกประการ เว้นแต่ว่าฮั้วเจินทำพิธีอยู่เพียงคน
เดียว โดยอุ้มป้ายวิญญาณของเจ้าบ่าวเอาไว้

หลังจากผู้ทำพิธีพานให้ค่านับฟ้าดิน ค่านับบิดา
มารดา และบ่าวสาวค่านับซึ่งกันและกันแล้ว

ฮั้วเจินก็ถูกส่งตัวเข้าห้องหอ

พอนั่งลงบนเตียงนอน เขาก็เปิดผ้าคลุมหน้า
ออกด้วยตัวเอง จึงเห็นว่าในห้องนั้นกว้างใหญ่
โอ่โถง เครื่องเรือนหรูหราวิจิตร ทุกที่ทางสะอาด
สะอ้าน บนโต๊ะขนาดกลางตั้งเชิงเทียนทองเหลืองที่
ปักเทียนแดงเล่มใหญ่ไว้ห้าเล่ม ส่องแสงสว่างไป
ทั่ว

ก๊อก ๆ ๆ ...เสียงเคาะประตูดังขึ้น

“ผู้ใด?” ฮั้วเจินส่งเสียงถาม

“บ่าวอาตงขอรับ” เสียงห้าว ๆ ตอบมา

“เข้ามาได้” ฮั้วเจินเอ่ยอนุญาต

ประตูห้องจึงถูกเปิดออก...ชายวัยสี่สิบกว่ารูป
ร่างสันทัดที่แต่งกายอย่างบ่าวรับใช้คนหนึ่งเดินนำ

เข้ามาก่อน ติดตามด้วยสาวใช้นางหนึ่งถือถาด
อาหารเดินตามเข้ามา

ชายร่างสันทัดจัดแจงยกอาหารจากถาดมาวาง
เรียงบนโต๊ะ แล้วโบกมือให้สาวใช้นางนั้น นางจึง
ออกไปจากห้องอย่างเงียบๆ พร้อมกับดึงบานประตู
ปิดให้

“คุณชาย เชิญกินอาหารขอรับ” เขาหันมาค้อม
ศีรษะแล้วเอ่ยกับฮั่วเจิน

ฮั่วเจินเองก็กำลังรู้สึกหิวอยู่พอดี เขาจึงเอ่ย
“ขอบใจ” แล้วลุกจากเตียงเดินมานั่งที่เก้าอี้ข้างโต๊ะ
วางอาหาร แล้วหยิบตะเกียบขึ้นกินข้าว

ระหว่างที่เขากินข้าว อาตงก็ยืนสำรวจอยู่ด้าน
ข้างเพื่อคอยปรนนิบัติรับใช้

พอฮั่วเจินกินข้าวเสร็จ อาตงก็เรียกสาวใช้เข้า
มาเก็บถ้วยจานออกไป

หลังจากสาวใช้ออกจากห้องไปแล้ว อาตงก็
คุกเข่าลงคำนับแล้วกล่าว “บ่าวชื่ออาตง พุเหริน
ใหญ่สั่งให้บ่าวมาคอยรับใช้อยู่ข้างกายคุณชาย
ขอรับ”

“ลุกขึ้นเถิดลุงตง” ฮั่วเจินกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อน
โยน

“ขอบพระคุณขอรับ” ลุงตงรับคำ แล้วลุกขึ้นยืนอย่างสำรวม

“ลุงตง ท่านช่วยบอกเล่าเรื่องราวในจวนนี้ให้ข้าได้รู้ได้หรือไม่? เพราะว่าข้าพึงจะเข้ามาอยู่ที่นี่จะได้วางตัวได้ถูกต้อง” ฮั่วเจินใช้น้ำเสียงอ่อนโยน ไม่บังคับ ไม่ฝืนใจอีกฝ่าย

“ได้ขอรับ” ลุงตงเปิดยิ้มพร้อมกับผงกศีรษะ

แล้วเล่าว่า...ท่านปู่ของขุนพลเซี่ยฉวนเป็นแม่ทัพมากฝีมือ ท่านมีบุตรเพียงคนเดียวคือบิดาของขุนพลเซี่ยฉวน ทั้งสองล้วนเสียชีวิตในสนามรบเมื่อสิบปีก่อน ที่จวนตระกูลเซี่ยจึงเหลือเพียงท่านย่าของขุนพลเซี่ยฉวนฟูเหรินผู้เฒ่าและท่านแม่ของขุนพลเซี่ยฉวนฟูเหรินใหญ่

ส่วนขุนพลเซี่ยฉวนก็ดำเนินตามรอยบรรพบุรุษพอเขาอายุสิบห้าก็ไปเป็นทหารประจำการอยู่ที่ชายแดน ซึ่งห่างจากเมืองฉางชานที่จวนตระกูลเซี่ยตั้งอยู่เพียงสองเมือง

ดังนั้นเขาจึงสามารถกลับมาเยี่ยมบ้านได้เกือบทุกปี และพอเขาไปเป็นทหารได้เพียงปีเดียวก็ได้เลื่อนยศขึ้นเป็นขุนพล และได้เป็นแม่ทัพหน้าในปีต่อมา

พอฟูเหรินใหญ่ตระกูลเซียทราบข่าวบุตรชาย
ได้เป็นแม่ทัพหน้า นางก็ส่งแม่สื่อไปทาบทามคุณ
หนูเจียงซู่ซู่บุตรสาวของเจ้าเมืองเจียง ซึ่งตระกูล
เจียงก็ยินดีรับหมั้น ขุนพลเซียฉวนกับคุณหนูเจียงซู่
ซู่จึงได้หมั้นหมายกันด้วยประการนี้

ต่อมาการรบที่ชายแดนทวีความดุเดือดขึ้น
ทำให้ขุนพลเซียมิได้กลับมาเยี่ยมบ้านติดต่อกัน
สามปี และแล้วก็มีข่าวมาถึงตระกูลเซียว่า...ขุนพล
เซียฉวนนั้นได้เสียชีวิตในสนามรบเสียแล้ว และ
ทางการได้ส่งศพของงเขากลับบ้านมา ทางจวนตระกูล
เซียก็ได้ทำพิธีฝังตามประเพณี

แต่...ทางจวนตระกูลเซียมีแต่ท่านย่ากับท่านแม่
ไม่มีธรรมเนียมให้คนชราเช่นไหว้ลูกหลาน จึง
เจรจาขอให้คุณหนูเจียงซู่ซู่แต่งงานกับป้าย
วิญญาณ

แต่ทางตระกูลเจียงไม่ยินยอมและขอถอนหมั้น
ฟูเหรินใหญ่จึงให้แม่สื่อหาเจ้าสาวให้ขุนพลเซียฉวน
อย่างเร่งด่วน

และผลก็คือ...ฮั่วเจินได้แต่งงานกับป้าย
วิญญาณของขุนพลเซียฉวน

“ที่จริงบ่าวสมควรเรียกคุณชายว่า...ฟูเหริน
น้อย...แต่บ่าวคิดว่าคุณชายคงชอบให้เรียกว่า
คุณชายมากกว่า” ลุงตงกล่าวปิดท้าย

ฮั่วเจินมิได้กล่าวว่าอะไร เพียงแค่พยักหน้ารับ
เท่านั้น

#####

บทที่ 2

เช้าวันรุ่งขึ้น...ฮั่วเจินมาทำพิธียกน้ำชาตามประเพณี ที่เรือนพักของฟูเหรินผู้เฒ่า ในห้องพักผ่อนนั้นฟูเหรินใหญ่ก็นั่งอยู่ด้วย

ฮั่วเจินคุกเข่ายกน้ำชาให้ฟูเหรินผู้เฒ่าก่อน “ท่านทวด น้ำชาขอรับ”

(คนจีนโบราณจะเรียกท่านย่าของสามีว่าท่านทวด)

หญิงชราวัยหกสิบแต่งกายภูมิฐานซึ่งนั่งบนเก้าอี้ตำแหน่งประธาน ยิ้มเล็กน้อยและรับถ้วยน้ำชาจากมือของฮั่วเจิน มาดื่มพอเป็นพิธี แล้ววางถ้วยลงที่โต๊ะเล็กข้างมือ

“อาเจิน มาอยู่ที่นี่ มีอะไรต้องการเพิ่มเติมกับบอกนะ”

“ขอบพระคุณขอรับ”

ต่อจากนั้น...ฮั่วเจินก็คุกเข่ายกน้ำชาให้แก่ฟูเหรินใหญ่ ซึ่งนั่งที่เก้าอี้ตำแหน่งรองประธาน

“ท่านย่า น้ำชาขอรับ”

(คนจีนโบราณจะเรียกท่านแม่ของสามีว่าท่านย่า)

ฟูเหรินใหญ่รับน้ำชาไปดื่มพอเป็นพิธี แล้ว
กล่าวว่า “อาเจิน เจ้าไว้ทุกข์ให้อาฉวนสามปี พิธี
เช่นไหว้ต่าง ๆ อาตงจะอธิบายต่อเจ้าเอง”

“ขอรับ ท่านย่า”

“อยู่ที่นี้ก็ทำให้สบาย คิดเสียว่าข้าเป็นแม่แท้ ๆ
ของเจ้าก็แล้วกัน” ฟูเหรินใหญ่เอ่ยน้ำเสียงอ่อน
โยน

“ขอบพระคุณขอรับ”

จากนั้นลุงตงก็พาฮั่วเจินไปยังห้องพิธีที่ตั้งป้าย
วิญญาณของขุนพลเซี่ยฉวน...บน โต๊ะบูชาไม้ขาว
สวยถ้วยหนึ่งและกับข้าวอีกห้าอย่าง วางตะเกียบ
และช้อนไว้ข้างถ้วยข้าว พร้อมด้วยจอกสุรากับถ้วย
น้ำชา

ลุงตงจุดธูปสามดอกส่งให้ฮั่วเจิน

ฮั่วเจินรับธูปมาแล้วคุกเข่าลง เอ่ยอธิษฐานว่า
“เชิญท่านพี่กินข้าวขอรับ” แล้วจึงยืนขึ้นปักธูปลงใน
กระถางธูปหน้าป้ายวิญญาณของขุนพลเซี่ยฉวน

“คุณชาย เชิญกลับห้องขอรับ” ลุงตงบอกกล่าว
ฮั่วเจินนี้กสงสัยเล็กน้อยว่าเขาไม่ต้องรอจนธูป
ใกล้หมด แล้วลาอาหารมากินหรือ?

แต่เขาก็ไม่ได้ออกปากถามอะไร เพียงเดินตาม
ลุงตงกลับไปยังห้องนอน

พอเดินเข้าห้อง...เขาก็เห็นบน โต๊ะนอกจากนั้น
มีอาหารจัดวางอยู่

“เชิญคุณชายกินอาหารขอรับ” ลุงตงเอ่ย

“นี่...” ฮั่วเจินเล็กเรียวก้าวขึ้นเล็กน้อยด้วยกิริยา
สงสัย

“เป็นคำสั่งของฟูเหรินใหญ่ขอรับ” ลุงตงกล่าว
“ท่านสั่งไว้ว่า...พอคุณชายเช่นไหว้แล้วก็ให้มากิน
อาหารก่อน กินอิ่มแล้วจึงค่อยไปลาของที่เช่นไหว้
คุณชายไม่ต้องกังวล ที่ห้อง โถงพิธีมีบ่าวคอยต่อธูป
อยู่ ส่วนของเช่นไหว้ก็ให้บ่าวทาสนำไปกินขอรับ”

“อ้อ...”

ฮั่วเจินพยักหน้า นึกในใจว่า...เขาน่าจะโชคดี
เพราะท่าทางแม่สามีดูจะเป็นผู้ใหญ่ที่เมตตามาก

วันที่สามหลังจากแต่งงาน...ฮั่วเจินก็กลับมา
เยี่ยมบ้านบิดามารดา เขากลับบ้านมาพร้อมของ
ขวัญจำนวนไม่น้อย โดยมีบ่าวชายหาบของขวัญมา
ส่งสามคู่ ส่วนเขาและลุงตงนั่งรถม้ามา

มารดาของเขาจัด โต๊ะเลี้ยงต้อนรับ...ฮั่วเจินและ
ครอบครัวนั่งร่วม โต๊ะกินอาหารพร้อมหน้า

นางหลี่ซือได้จัด โต๊ะอีก โต๊ะต่างหากให้ล่งตงกับ บ่าวอีกหกคนได้กินเลี้ยงกัน

แม้อาหารที่เลี้ยงจะไม่ได้เลิศหรู แต่ก็อุดม สมบูรณ์กว่าปกติ

“อาเจิน กินให้เยอะ ๆ นะลูก” นางหลี่ซือคืบหมู หวานให้เขา เพราะรู้ว่าบุตรชายชอบกินหมูหวาน มาก

“ท่านแม่ก็กินให้มาก ๆ ขอรับ” เขาคืบเนื้อเปิด พะโล้ให้มารดา เพราะเขาก็รู้ว่ามารดาชอบกินเปิด พะโล้

หลี่ซือคืบเนื้อเปิดที่บุตรชายคืบใส่ซามให้ขึ้นมา แล้วก็วางกลับลงในซาม นางอยากรู้อาหารที่บ้าน สามีของบุตรชายปฏิบัติกับบุตรชายเช่นไรบ้าง แต่ คำพูดมารออยู่ที่ริมฝีปากแล้ว กลับกล่าวไม่ออก

ฮั่วเจินเห็นสีหน้ามารดาที่กังวลจนกินอะไรไม่ลง ก็เข้าใจ จึงวางตะเกียบลง กล่าวกับมารดาว่า

“ท่านแม่ ท่านไม่ต้องกังวลขอรับ...ท่านทวดกับ ท่านย่าตระกูลเขี่ยล้วนดีต่อลูกยิ่ง ลูกมีบ่าวส่วนตัว คือล่งตงที่ช่วยสอนพิธีเช่นไหว้ต่าง ๆ ลูกไม่ต้อง ทำงานหนักอะไร เข้าก็แค่ยกน้ำชาให้ท่านทวดกับ ท่านย่า แล้วเช่นไหว้ท่านขุนพลเขี่ยฉวนสามเวลา

อาหารที่ลูกกินทุกมื้อก็ไม่ใช่อาหารที่ใช้เช่นไร แต่เป็นบ่าวจัดให้ต่างหาก และเป็นอาหารที่ประณีต พิถีพิถันไม่ต่างจากอาหารของเจ้านาย ส่วนการไว้ทุกข์ก็เป็นการเผากระดาษเงินกระดาษทองและสวมใส่สีขาวเท่านั้นขอรับ”

“แสดงว่า แม่สามีของเจ้าเอ็นดูเจ้ามากสินะ?” พี่ชายใหญ่ฮู้จ้านถามขึ้น

“เป็นเช่นนั้น” ฮู้เจินตอบ

“นับว่าเจ้าโชคดียิ่งนัก” ฮู้จู่พี่สาวคนรองเอ่ยขึ้นบ้าง

ฮู้เจินเพียงยิ้มรับ

“พี่สาม...เสื้อของท่านสวยมากเลยเจ้าค่ะ” น้องสาวคนที่สี่ฮู้จื่อ มองอารมณ์ที่พี่ชายสวมใส่ด้วยดวงตาแวววาว

อารมณ์ที่ฮู้เจินสวมเป็นสีขาวสกาบ เพราะเนื้อผ้าอย่างดีราคาแพง แม้เป็นสีแห่งการไว้ทุกข์ แต่เพราะเป็นเนื้อผ้าอย่างดียิ่ง บวกกับการตัดเย็บอย่างพิถีพิถัน ทำให้สวมใส่แล้วฮู้เจินยิ่งดูงดงามอย่างคุณชายน้อยผู้สูงศักดิ์

“พี่สาม...ข้าอยากให้ท่านกลับมาบ้าน” ฮู้จิ้งน้องชายคนเล็กวัยเจ็ดขวบเอ่ยขึ้นต่อจากฮู้จื่อทันที “ข้าไม่อยากนอนคนเดียว”

“อย่าดี้อาจ้” ฮั่วจื่อว่ากล่าวน้องชายคนเล็ก
“พี่สามแต่งงานแล้วก็ต้องไปอยู่บ้านสามมีสิ แล้วเจ้า
ก็โตแล้ว นอนคนเดียวจะเป็นอะไรไป”

“ก็ข้ากลัวผีนี่” ฮั่วจี้งเสียงอ่อย

“เหลวไหล...ผีไม่มีจริง” ฮั่วจู่เอ๋ยเสียงดุ

ฮั่วเจินคืบหมุ่หวานให้น้องชายคนเล็ก “กินหมุ่
หวานชะ เจ้าชอบนี่นา กินเยอะ ๆ จะได้โตไว ๆ ”

ที่โต๊ะจัดเลี้ยงต้อนรับเจ้าสาวกลับบ้านจึงเต็มไปด้วย
บรรยากาศอันอบอุ่น

*

*

วันต่อมา...

ที่จวนตระกูลเซี่ย...ญาติสายรองได้ขอเข้าพบพู่
เหรินผู้เฒ่าและพู่เหรินใหญ่

ซึ่งทั้งสองพู่เหรินก็ให้พบที่ห้องรับรอง

“ท่านอา ท่านมีธุระอันใดจึงมาหาข้าวันนี้” พู่เห
รินผู้เฒ่าเอ่ยถามชายชราร่างผอมหน้าตาคล้าย
มุสิก ซึ่งเป็นลูกผู้น้องของสามมี และเป็นญาติสาย
รองในตระกูลเซี่ย

“พี่สะใภ้” ชายชราเรียกพู่เหรินผู้เฒ่าพร้อมกับ
ยิ้มประจบ “ที่ข้ามาในวันนี้ก็เพราะมีเรื่องสำคัญมา
ปรึกษาท่าน”

“เรื่องอันใดก็ว่ามา” พุهرินผู้เฒ่ากล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

“คือว่ายามนี้อาฉวนก็ได้จากพวกเราไปแล้ว มีคำโบราณกล่าวไว้ว่า ประเทศชาติมิอาจไร้ฮ่องเต้ตระกูลไม่อาจไร้ผู้นำ ข้าคิดว่าอาฉ่างหลานชายของข้าเหมาะสมกับตำแหน่งผู้นำตระกูลเชียเป็นที่สุด ท่านพีสะไกโปรดหาฤกษ์ยามยามดี แต่งตั้งอาฉ่างเป็นผู้นำตระกูลเชียเสียเถิดขอรับ”

“ไม่ต้องรีบร้อน” พุهرินผู้เฒ่ากล่าว “เรื่องพวกนี้ไว้รออีกสามปี หลังจากไว่ทุกข์ให้อาฉวนเสร็จแล้วค่อยมาปรึกษาหารือกันก็ไม่สาย”

“ได้อย่างไรกันท่านพีสะไก ท่านกับข้าก็เหมือนไม้ไผ่ปลั่งแล้ว จะล้มหายตายจากไปเมื่อไรก็ไม่อาจจะรู้ได้ เรื่องผู้นำตระกูลเป็นเรื่องใหญ่ ไม่อาจรอช้าจริง ๆ นา” เชียทงเอ๋ยด้วยเสียงอันดัง

“ถึงข้ากับท่านจะล้มหายตายจากไปก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่” พุهرินผู้เฒ่าด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ “ที่จวนตระกูลเชียยังมีอาหวนดูแล นางอายุยังน้อยและสุขภาพแข็งแรงมาก อย่างน้อยก็ต้องอยู่ได้อีกสี่สิบปี”

(อาหวน หรือ หมิงหวน คือมารดาของขุนพล เชียฉวน หรือ พุهرินใหญ่)

“ท่านปู่น้อย ข้าคิดว่าข้าคงให้เงินเดือนท่าน
มากเกินไป” พูเหรินใหญ่เอ่ยเสียงเย็นเยียบ

(สะใภ้จะเรียกอาผู้ชายของสามีว่าปู่น้อย)

เซี่ยทงหน้าซีดอ้าปากหวอ ก่อนจะรีบปฏิเสธว่า
“อา...ไม่ ไม่ ไม่มากเกินไปเลย”

“หากหมดธุระแล้วท่านก็กลับไปเถอะ” พูเหรินผู้
เฒ่าเอ่ยเสียงเย็นชา

เซี่ยทงประเมินสถานการณ์แล้ว เขาตื้ออยู่ต่อก็
ไม่เกินผลดีอะไรขึ้นมา จึงขอตัวลากลับ

เซี่ยทงกลับไปยังเรือนพักของตน ซึ่งเป็นส่วน
หนึ่งของจวนตระกูลเซี่ย

เขานั่งกระแทกลงบนเก้าอี้ไต้ซือ (เก้าอี้ที่มีพนัก
พิงและเท้าแขน พ้นลมหายใจอย่างชัดเจน

“เฮอะ...”

ชายหนุ่มแต่งกายอย่างคุณชายวัยยี่สิบคนหนึ่ง
ซึ่งเป็นหลานชายหัวแก้วหัวแหวนของเขา รีบ
กุ๊กก๊อเข้ามารินชาให้ แล้วถามว่า “ท่านปู่ ยายแก่
นั้นว่าอย่างไรขอรับ?”

“อาฉ่าง นางบ้ายเป่ียงถ่วงเวลาไปอีกสามปี”
เซี่ยทงบอกเซี่ยฉ่างด้วยน้ำเสียงเคือง ๆ

“ช่างน่าตายจริง ๆ ” เชียฉ่างเอ่ย “รออีกสามปีรี...จะรอให้คนตายฟื้นคืนชีพขึ้นมาหรือไร?”

“นั่นย่อมเป็นไปได้” เชียทงกล่าวแล้วยกถ้วยน้ำชาขึ้นดื่มคำหนึ่ง

“ก็เพราะว่ามันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ยายแก่ทำเช่นนี้ทำให้ข้าเสียเวลาอย่างไรประโยชน์” เชียฉ่างเอ่ยด้วยน้ำเสียงกรุ่นโกรธ “มองดูสิ ทัวทั้งตระกูลเชียจะมีผู้ใดเหมาะสมกับตำแหน่งผู้นำตระกูลเท่ากับข้าอีก เชียเฉียวก็เป็นได้แค่ไอ้คนพิการแขนขาด ข้ายังมีเพียงบุตรสาว แต่ข้าสามีบุตรชายแล้ว”

“อืม...” เชียทงลُبเคราอย่างพอใจกับถ้อยคำของหลานชาย “จะอย่างไรตำแหน่งผู้นำตระกูลเชียจะข้าจะเร็วย่อมต้องเป็นของเจ้า”

แล้วสองปู่หลานก็หัวเราะให้แก่นันและกัน

ยามบ่ายวันเดียวกัน...ฮั่วเจินจะมาขึ้นรถม้าที่ลานด้านหน้าเรือนหลัก ก็บังเอิญเจอกับชายร่างสูงคนหนึ่งที่อยู่เบี่ยงทางเดิน เขาสวมอาภรณ์สีครามอายุอานามราวยี่สิบเศษ

ลุงตงที่เดินมากับฮั่วเจิน รีบค้อมคำนับเขาเรียกเขาว่า “คุณชายเฉียว”

“อืม...” เชียเฉียวพยักหน้าให้แกลุงตง

ลุงตงจึงทำหน้าที่แนะนำฮั่วเจินให้รู้จักเขา “คุณชายเจิน ท่านนี่คือคุณชายเชี่ยเฉียว มีศักดิ์เป็นพี่ของขุนพลเชี่ยฉวนขอรับ”

ฮั่วเจินจึงประสานมือค้อมศีรษะ “คารวะท่านลุงขอรับ”

“ไม่ต้องเกรงใจน้องสะใภ้” เขากล่าวแล้วยกมือข้างซ้ายขึ้นมาทำท่าคารวะตอบ และแขนเสื้อข้างขวายังคงตกห้อยเหมือนไม่มีสิ่งใดอยู่ข้างใน

#####

บทที่ 3

“น้องสะใภ้กำลังจะออกไปข้างนอกหรือ?” เชียเฉียวเห็นรถม้าที่จอดรออยู่ที่ลาน แล้วสอบถามตามปกติ

“ขอรับ ข้าจะไปร้านหนังสือสักหน่อย” ฮั่วเจินตอบ

“อ้อ...เช่นนั้นก็เชิญเถอะ ข้าเองก็กำลังจะเอาสมุดบัญชีไปให้ท่านอาสะใภ้ตรวจดู” เชียเฉียวผงกศีรษะให้ แล้วเดินผละจากไป

ฮั่วเจินกับลุงตงจึงมาขึ้นรถม้า

พอรถม้าออกแล่น...

ลุงตงก็เล่าให้ฮั่วเจินฟังว่า...คุณชายเฉียเฉียวเป็นบุตรชายคนที่สองของท่านลุงที่เป็นลูกผู้พี่ของท่านพ่อของขุนพลเชียนฉวน

สมัยที่ท่านปู่ของขุนพลเชียนฉวนได้เป็นแม่ทัพ ท่านได้สร้างจวนตระกูลเชียนขึ้น และรับครอบครัวของลูกผู้พี่ กับครอบครัวของลูกผู้น้องเข้ามาอยู่ในอุปการะ

ครอบครัวลูกผู้พี่ มีบุตรชายหนึ่งคน และหลานชายสองคน ครอบครัวนี้ไม่ชอบบุญ จึงมิได้เป็นทหาร

แต่สนใจการค้าขาย บิดาของขุนพลเซียฉวนจึงให้
เงินทุนญาติผู้พี่ไปก่อนหนึ่ง ญาติผู้พี่ก็พาบุตรชาย
สองคนติดตามกองคาราวานไปค้าขาย

“แต่โชคร้ายยิ่งนัก กองคาราวาถูกโจรร้ายปล้น
สามพ่อลูกเหลือกลับมาได้เพียงคนเดียว คือคุณ
ชายเซียฉิว แล้วคุณชายฉิวยังเสียแขนขวาไป
ในครั้งนั้นด้วย”

“อ้อ” ฮั่วเงินพยักหน้าน้อย ๆ

ล่งตงเล่าต่อว่า...

ส่วนครอบครัวลูกผู้น้องนั้นมีบุตรชายสองคน
คนโตเสียชีวิตไปตั้งแต่อายุสิบขวบเพราะป่วยเป็น
ไข้หวัดใหญ่ คนน้องที่รอดมาก็คือท่านปู่น้อย
เซียทง ท่านปู่น้อยเซียทงมีบุตรชายหนึ่งคน บุตร
สาวหนึ่งคน บุตรสาวเคยหมั้นหมายแล้ว แต่ฝ่าย
ชายเสียชีวิตก่อนแต่ง ทำให้นางได้ชื่อว่ามีดวงกิน
สามมี ไม่มีครอบครัวใดมาสู่ขอนางอีกเลย นางจึง
ตัดสินใจไปบวชเป็นชีถือศีลกินเจ ส่วนน้องชายของ
นางนั้นเป็นคุณชายเจ้าสำราญ ท่านปู่น้อยจึง
จัดการให้เขาแต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝา เขาจึงมีบุตร
ชายคนหนึ่งคือคุณชายเซียฉ่าง มีบุตรได้ไม่นาน
เขาก็ไปดื่มสุราจนเมามายแล้วตกน้ำตาย ตอนนั้น
คุณชายเซียฉ่างเพิ่งจะได้ขบเคี้ยวเท่านั้น

ลุงตงถอนหายใจยาว กล่าวสรุปว่า...

“คุณชายเซียฉ่างคนนี้บู้ไม่ได้บู้นไม่เอา ชอบ
เที่ยวเตร่เหมือนบิดาไม่มีผิด”

ฮั่วเจินได้แต่รับฟัง มิได้ออกความเห็นอันใด

“แต่เขาเชื่อมั่นว่า เขาจะต้องได้เป็นผู้นำตระกูล
เซียคนต่อไป”

“เพราะเหตุใดหรือ?” ฮั่วเจินออกปากถามเป็น
คำแรก

“เพราะว่าขุนพลเซียฉวนไม่มีทายาท ส่วนคุณ
ชายเซียเฉียวก็เป็นคนพิการ และมีบุตรสาวเพียง
คนเดียว ส่วนเขานั้นไม่พิการ ซ้ำมีบุตรชายคนหนึ่ง
แล้ว”

“อ้อ...” ฮั่วเจินพยักหน้ารับรู้ “แต่เมื่อครู่ ท่านลุง
เซียเฉียวบอกว่าจะนำสมุดบัญชีไปให้ท่านย่าตรวจ
สอบมิใช่หรือ?”

“ขอรับ” ลุงตงตอบ “คุณชายเซียเฉียวแม้พิการ
แขนขาดข้างหนึ่ง แต่ก็เป็นคนขยันขันแข็ง เขาช่วย
งานฟูเหรินใหญ่ ไปเก็บค่าเช่าที่ ไปดูแลร้านค้า
และนำบัญชีมาส่งให้ฟูเหรินใหญ่ตรวจตราอีกครั้ง”

ฮั่วเจินได้ฟังก็นึกในใจ...หากว่ากันตามจริงแล้ว
อุปนิสัยใจคอของเซียเฉียวเหมาะที่จะเป็นผู้นำตระกูล
เซียมากกว่าเซียฉ่าง

แต่เขาออกความเห็นอะไรไม่ได้ เพราะเขาเป็นแค่สะใภ้ ช้ำยังเป็นสะใภ้ที่ซื้อใหม่อีกต่างหาก!

“บ่าวก็มัวแต่ชวนคุณชายสนทนา...” ลุงตงกล่าวยิ้ม ๆ “ยังมิได้ถามว่าคุณชายจะไปซื้อหนังสืออะไรหรือขอรับ ถ้าจะซื้อหนังสือ ไม่ดูที่จวนก่อนหรือขอรับ เพราะว่าที่จวนตระกูลเชียมมีห้องหนังสือที่มีหนังสือหายากจำนวนมาก หากคุณชายอยากจะใช้ห้องหนังสือ ก็ลองขออนุญาตฟุเหรินใหญ่ดูนะขอรับ”

ฮั่วเจินคลี่ยิ้มเล็กน้อย ตอบว่า “ข้าจะไปรับหนังสือมาเขียน”

“รับหนังสือมาเขียนหรือ ท่านทำเพื่อสิ่งใด?” ลุงตงถามอย่างสงสัย

“ข้ามีลายมือพอใช้ได้ แล้วช่วงนี้ก็มีเวลาว่างพอดี จึงรับหนังสือมาเขียน หาค่าขนมสักเล็กน้อย”

“เงินเดือนที่ฟุเหรินใหญ่ให้ท่าน ท่านไม่พอใช้หรือขอรับ?”

“มิใช่เช่นนั้น” ฮั่วเจินปฏิเสธเสียงนุ่ม “เงินเดือนที่ท่านย่าให้นั้นมากนัก เพียงแต่ข้าอยู่ว่าง ๆ ก็เลยหางานทำเล่นหนะ”

ฟูเหรินใหญ่ให้เงินเดือนเขาเดือนละห้าตำลึง ซึ่งมากมายยิ่งนัก แต่เขาไม่คิดจะใช้เงินนี้ เพราะว่า เขาจะเก็บเงินเหล่านี้ไว้ เมื่อถึงเวลาที่ตระกูลฮ้วนนำ เงินสองร้อยตำลึงมาไถ่ตัวเขา เขาจะได้เอาเงินที่ เก็บไว้นี้คืนฟูเหรินใหญ่ด้วย

แค่เขาเข้ามาเป็นสะใภ้ แล้วฟูเหรินใหญ่กับฟูเหรินผู้เฒ่ามิได้รังเกียจเด็ดจันท์ ซ้ำยังเมตตาเขาราวกับเป็นบุตรชายคนเล็ก แล้วเขาจะกล้าใช้จ่าย สรุ่ยสร่ายได้อย่างไร

และที่เขารับจ้างคัดลอกหนังสือ ก็เพื่อหาเงินเล็กน้อย เพื่อนำไปจุนเจือมารดาที่ทำงานหนัก

มารดากับพี่สาวของเขารับจ้างตัดเย็บและปัก เสื้อผ้า เพื่อเลี้ยงดูครอบครัวมาหลายปี เขาเองก็ เพิ่งจะช่วยแบ่งเบาภาระได้บ้างมาแค่สองสามปี เท่านั้น

เรื่องนี้ลุงตงยอมนำไปรายงานต่อฟูเหรินใหญ่ และฟูเหรินผู้เฒ่า

พอลุงตงรายงานเสร็จก็ขอตัวกลับไปดูแลฮ้วนเงินต่อ

หลังจากลุงตงกลับไปแล้ว...

ฟูเหรินผู้เฒ่าก็กล่าวว่า “อาหวน...ข้าดูเด็กคนนี้จะต้องมีความคิดอะไรสักอย่างในใจแน่ที่ทำเช่นนี้”

“เจ้าคะ...ท่านย่า” คนเป็นสะใภ้ตอบรับ “อาเจินเป็นเด็กสุภาพอ่อนโยน ที่ทำเช่นนี้คงเพราะว่าคิดจะหาเงินไว้ใช้ด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเองเจ้าคะ”

“จะอย่างไรก็เรียกมาถามไถ่สักหน่อยเถอะ” ฟูเหรินผู้เฒ่ากล่าว

“ข้าก็คิดเช่นเดียวกันกับท่านย่าเจ้าคะ”

ดังนั้นฮั่วเจินจึงถูกตามตัวมาพบฟูเหรินใหญ่ และฟูเหรินผู้เฒ่าที่ห้องพักผ่อน

ฮั่วเจินก็รีบมาโดยไม่ชักช้า

เขาประสานมือค้อมคำนับฟูเหรินผู้เฒ่า “คารวะท่านทวด”

“อืมม์...” ฟูเหรินผู้เฒ่าทำเสียงรับคำในลำคอ แล้วเขาจึงประสานมือค้อมคำนับฟูเหรินใหญ่ “คารวะท่านย่า”

ฟูเหรินใหญ่พยักหน้ารับ แล้วกล่าวว่า “นั่งสิ อาเจิน”

“ขอบพระคุณขอรับ” กล่าวขอบคุณแล้วฮั่วเจินก็นั่งลงในตำแหน่งที่เหมาะสมด้วยกิริยาสุภาพ